

UZASADNIENIE

Powód K. S. (1) w pozwie z dnia 10 grudnia 2013 r. skierowanym przeciwko M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 3.750 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 3.600 zł od dnia 03 września 2013 do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jest właścicielem samochodu marki M. (...) o nr rej. (...). Na przełomie maja i czerwca 2012 r. pozwany, który prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) przeprowadzał naprawę ww. samochodu (regeneracja uszkodzonych wtryskiwaczy paliwa) na podstawie ustnej umowy zawartej z powodem. W czerwcu 2012 r. M. S. skontaktował się z żoną powoda, sugerując zmianę sposobu wykonania umowy z regeneracji wtryskiwaczy na ich wymiankę, czego jednak nie skonsultował z samym powodem. W związku z wymianą wtryskiwaczy na nowe, koszt naprawy uległ podwyższeniu i wyniósł 3.600 zł, którą to kwotę powód uiścił. W trakcie dalszej eksploatacji samochodu powód stwierdził, iż usterka nie została naprawiona – co zostało zgłoszone ustnie pozwanemu, jednak ten nie zareagował. W związku z tym K. S. (1) zlecił przeprowadzenie ponownej naprawy G. L., zlecając jednocześnie (...), sporządzenie opinii technicznej, celem oceny wtryskiwaczy w silniku.

Pomimo zgłoszenia pozwanemu reklamacji, ten przedstawił powodowi jedynie dokument PZ nr (...), mający świadczyć o zamontowaniu w pojeździe fabrycznie nowych części. Wobec braku reakcji pozwanego na dalsze, zgłoszone usterki, powód zlecił wykonanie kolejnej naprawy przez innego mechanika. Pomimo dwukrotnego wezwania pozwanego do zapłaty, ten odmówił potwierdzając jednocześnie fakt naprawy przedmiotowego samochodu oraz jej koszt.

W odpowiedzi na pozew M. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż na przełomie maja i czerwca 2012 r. zawarł ustną umowę z K. S. (1), w przedmiocie naprawy pojazdu powoda. Samochód w momencie przyjęcia do warsztatu nie był sprawny, został do niego odholowany. Umowa obejmowała wymianę wadliwych wtryskiwaczy na zregenerowane. Z uwagi na brak dostępności zregenerowanych wtryskiwaczy, pozwany poinformował powoda o konieczności zamówienia nowych elementów, na co K. S. (2) wyraził zgodę. Koszt całej naprawy wyniósł 3.600 zł.

Pozwany zaznaczył, iż powód nie zgłaszał zastrzeżeń co do wykonanej naprawy, przeciwnie kilkakrotnie zlecał wykonanie innych napraw w pojeździe. M. S. wskazał, iż w lipcu 2013 r. powód zgłosił pozwanemu zastrzeżenia co do wykonanych prac, jednak było to po upływie ok. 13 miesięcy od naprawy. W związku z powyższym pozwany wskazał, iż nie sposób ustalić, czy w okresie pomiędzy naprawą a lipcem 2013 r. powód w należyty sposób eksploatował swój samochód oraz czy nie dokonywał w nim naprawy lub wymiany przedmiotowych wtryskiwaczy. Pozwany zakwestionował jednocześnie wnioski płynące z opinii powołanego przez powoda rzeczoznawcy.

W piśmie z dnia 08 kwietnia 2014 r. powód podtrzymał stanowisko wskazane w pozwie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. (1) jest właścicielem samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...), rok produkcji 1999. Samochód służy powodowi do dojazdu do pracy, tygodniowo pojazd pokonuje ok. 500 km, co w skali miesiąca daje ok. 2000 km.

Na przełomie maja i czerwca 2012 r. strony zawarły ustną umowę, której przedmiotem była naprawa ww. pojazdu, z uwagi na to, że samochód zaczął się psuć, słabo palił, kopał, pojawiły się problemy z silnikiem. Ze względu na problemy pojazdu z zapalaniem, samochód został do warsztatu przyciągnięty na lince holowniczej. Naprawa miała objąć wymianę starych wtryskiwaczy na nowe, zregenerowane.

Z uwagi na niedostępność wtryskiwaczy regenerowanych, pozwany zadzwonił do żony powoda z informacją, iż może dokonać naprawy przy zastosowaniu wtryskiwaczy nowych. Naprawa miała miejsce na terenie (...).

Pozwany zakupił wtryskiwacze w sklepie (...) - były one firmy (...), zapakowane w żółte pudełka, regenerowane fabrycznie. Wtryskiwacze zostały odebrane osobiście przez M. S. w sklepie. Podczas zakupu nowych wtryskiwaczy, pozwany zwrócił stare elementy, gdyż gdyby tego nie zrobił koszt zakupu byłby znacznie wyższy. W przypadku gdy zamawiane są części regenerowane, do faktury doliczany jest koszt ich regeneracji. W chwili zwracania starych wtryskiwaczy, wydawana jest faktura korekta na koszt regeneracji.

Naprawę samochodu widział W. W., który pracuje na terenie (...) jako palacz. Był świadkiem wyciągnięcia starych wtryskiwaczy i założenia nowych, które były zapakowane w pudełka B..

Pozwany rozmawiał na temat naprawy samochodu powoda z A. K.. M. S. mówił, że nie może wyciągnąć wtryskiwaczy, pytał czy A. K. pożyczycy mu gwintownik celem nagwintowania śrub, które podtrzymują jarzmo wtryskiwaczy.

W okresie, gdy naprawiany był samochód M. (...), na terenie (...) bywał M. B. (1), który w tym czasie był uczniem i przychodził do warsztatu 3-4 dni w tygodniu na 4-5 godzin, czasami więcej. Widział jak w pojeździe były wymieniane wtryskiwacze na nowe, zapakowane w żółte pudełka B. – montowane były na smar miedziowy. W tym czasie w okolicach warsztatu swój samochód naprawiał M. K., który także widział cały proces, bywał w warsztacie codziennie. Widział jak powód wymontował stare wytryski, z jednym miał problem, z uwagi na konieczność przegwintowania starej śruby – wytryski zostały wymienione na nowe. Ponadto był świadkiem zamawiania nowych wtryskiwaczy i ich wymiany.

Całkowity koszt naprawy samochodu został oszacowany na kwotę 3.600 zł – koszt ten został rozłożony powodowi na raty. Po wykonanej naprawie samochód działał sprawnie, nie działo się z nim nic niepokojącego.

Dowód: ksero dowodu rejestracyjnego k. 16-17, zeznania świadka S. K. k. 60v., zeznania W. S. k. 61, zeznania świadka W. W. k. 73, zeznania świadka J. K. k. 89-90, zeznania świadka T. D. k. 106, przesłuchanie powoda K. S. (1) k. 125v-126, przesłuchanie pozwanego M. S. k. 126-126v.

Po pewnym czasie – 2 – 3 miesiącach od naprawy samochód znów zaczął działać w sposób nieprawidłowy – ciężko palił, był słaby i kopał. W dniu 23 lipca 2013 r. powód zgłosił M. S. wadliwe wykonanie naprawy, w związku z czym wezwał go do poprawy wykonanych prac poprzez zamontowanie nowych wtryskiwaczy oraz wydanie faktury bądź rachunku potwierdzającego wykonanie usługi. W odpowiedzi na powyższe zgłoszenie reklamacyjne, pozwany przedłożył K. S. (1) dokument PZ nr (...) z dnia 06 czerwca 2012 r., stanowiącą dowód złożonego przez pozwanego zamówienia w firmie (...) S.A. m.in. na komplet wtryskiwaczy, których wartość wyniosła 2.902,80 zł brutto.

Żona powoda chciała, aby pozwany wystawił fakturę na wtryskiwacze, jednak M. S. wskazał, iż nie można jej wystawić bo płatność była na raty, a powód przy odbiorze samochodu się o nią nie upomniał. Kiedy W. S. udała się do pozwanego, aby porozmawiać o wykonanej naprawie, ten stwierdził, że temat jest zamknięty i nie ma już o czym rozmawiać, że samochód został naprawiony właściwie.

Powód wraz z żoną starał się zareklamować wtryskiwacze zakupione przez pozwanego, co jednak nie przyniosło pozytywnego skutku, z uwagi na ślady spawu na reklamowanych elementach i brak możliwości odczytania ich numerów.

Dowód: zgłoszenie reklamacyjne wraz z dowodem nadania k. 31-33, dokument PZ nr (...) z dnia 06 czerwca 2012 r. k. 18, zeznania W. S. k. 61, zeznania świadka M. B. (2) k. 73v.-74, przesłuchanie pozwanego M. S. k. 126-126v.

Z uwagi na konieczność naprawy samochodu, powód zlecił wykonanie kolejnej naprawy pojazdu G. L.. Naprawą zajął się R. K. – celem wyciągnięcia zamontowanych elementów trzeba było wyciągnąć silnik, przymocować szparak i wyrwać je na siłę, trwale niszcząc wtryskiwacze.

W związku z wykonanymi pracami, G. L. wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) z dnia 01 sierpnia 2013 r. na kwotę 750,00 zł. Ponadto powód poniósł także koszty zakupu nowych wtryskiwaczy w firmie (...) wraz z kosztami transportu w łącznej kwocie 1.160,00 zł.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 1 sierpnia 2013 r. k. 28, faktura VAT nr (...) z dnia 24 lipca 2013 r. k. 27, zeznania świadka R. K. k. 90-91.

Powód, celem oceny stanu wtryskiwaczy zlecił wykonanie opinii technicznej rzeczoznawcy z zakresu techniki samochodowej mgr inż. T. H., który stwierdził liczne przecieki oleju z uszczelnień silnika. Jednocześnie rzeczoznawca wskazał, iż wtryskiwacze były bardzo mocno zapieczętowane i pomimo licznych prób nie dały się zdemontować, co jego zdaniem świadczyło o tym, iż wtryskiwacze nie były zdejmowane z głowicy od bardzo dawna. W chwili dokonywania oględzin silnik był pokryty olejem, zebrał się nagar, który z uwagi na wżarcie się w gwint nie pozwolił na wyjęcie wtryskiwaczy. W obecności biegłego wtryskiwacze nie zostały wyjęte. Za wykonaną opinię rzeczoznawca wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) na kwotę 150 zł.

Dowód: prywatna opinia techniczna nr 1/07/13 wraz z fakturą VAT k. 19-23, 24, zeznania świadka T. H. k. 72v.

W dniu 23 sierpnia 2013 r. K. S. (1) wystosował do pozwanego pismo, żądając w nim zwrotu kosztów naprawy samochodu z czerwca 2012 r. w wysokości 3.600 zł w terminie 7 dni, wskazując, iż pozwany dokonał wadliwej naprawy samochodu marki M. (...) oraz oszukał go twierdząc, iż w ww. pojeździe zamontował fabrycznie nowe wtryskiwacze.

Dowód: pismo z dnia 23 sierpnia 2013 r. wraz z dowodem nadania k. 25-26.

Pismem z dnia 10 października 2013 r. zatytułowanym „Wezwanie do zapłaty” P. P. (działając w imieniu K. S. (1)) wezwał M. S. do zapłaty kwoty 3.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2013 r. do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów naprawy samochodu należącego do powoda w terminie 3 dni od doręczenia wezwania. Pismem z dnia 18 października 2013 r. adw. T. W. (działając w imieniu M. S.) w odpowiedzi na ww. wezwanie do zapłaty poinformował powoda, iż pozwany odmawia płatności oznaczonej w piśmie kwoty, z uwagi na brak podstawy prawnej oraz faktycznej dochodzonego roszczenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10 października 2013 r. wraz z dowodem nadania k. 29-30, pismo z dnia 18 października 2013 r. k. 30.

Części zamienne, wymienione w dokumencie PZ nr (...) (korpus wraz z elementami wewnętrznymi tj. końcówka wtryskiwaczy, tłoczek, zawór – poza cewkami elektromagnetycznymi) mogły być zamontowane w typie samochodu, należącym do powoda – tak jak jedna z cewek. Dwie pozostałe cewki oryginalne nie są przystosowane do montażu w samochodach M. (...). Przy przyjęciu, iż do naprawy użyto części wymienionych w dokumencie PZ nr (...), oraz naprawy dokonano zgodnie z wymaganiami, można byłoby stwierdzić, iż naprawa została wykonana należyście. Trzy z czterech wtryskiwaczy przedstawionych biegłemu do opinii, nie powinny zostać zamontowane w samochodzie powoda, z uwagi na to, iż cewki, które mogły być użyte do tych wtryskiwaczy, nie odpowiadały cewkom, które powinny być przy tych wtryskiwaczach zamontowane. Trzy z przedstawionych wtryskiwaczy nie były zgodne ze specyfikacją wynikającą z faktury, natomiast jeden był (miał właściwą cewkę i elementy wewnętrzne) - trzy wyciągnięte były z użyciem siły, jeden nie nosił śladów wyciągania. Dymienie i utrata mocy wskazują, że w przedmiotowym pojeździe zostało uszkodzonych więcej wtryskiwaczy, nie jeden. W samochodzie powoda, wymiana tylko jednego wtryskiwacza nie przyniosłaby pozytywnego efektu, z uwagi na jego stan przed naprawą. Przy przyjęciu, iż przez pozwanego wymienione zostały wtryskiwacze przedstawione biegłemu do opinii należało by przyjąć, iż trzy z nich powinny być takie same a jeden inny.

Ilość nagaru gromadzącego się na silniku uzależniona jest od długości pracy i szczelności osadzenia wtryskiwacza w głowicy. W chwili gdy spaliny przedostają się z komory spalania w szczelinę znajdującą się między szczeliną a korpusem – zbiera się nagar, a przy prawidłowo wykonanej naprawie ilość nagaru powinna być na wszystkich wtryskiwaczach taka sama. Jeżeli uszczelki miały wady, mogło to doprowadzić do zgromadzenia się takiej ilości

nagaru, jaka miała miejsce w silniku znajdującym się w samochodzie powoda. Konieczność użycia siły, celem wymontowania wtryskiwacza nie musi wiązać się z ilością nagromadzonego nagaru.

Dowód: opinia biegłego z dnia 19 kwietnia 2-16 r. k. 131-149, ustna uzupełniająca opinia biegłego k. 171-173.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie

Z przytoczonych przez powoda twierdzeń wynika, że domagał się on zapłaty kwoty 3.750 zł z tytułu nienależytego wykonania umowy przez pozwanego.

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny nie pozostawia wątpliwości, iż strony niniejszego postępowania łączyła umowa mieszana, do której stosować należy przepisy umowy o dzieło i umowy przechowania (strony, co jest bezsporne, uzgodniły, że pozwany dokona określonych napraw samochodu powoda i przechowa ten samochód do czasu jego odbioru). W wyroku z dnia 25 listopada 2004 r. (V CK 235/04, LEX nr 148150, Biul.SN 2005/4/13) Sąd Najwyższy wskazał bowiem, że umowa o oddaniu samochodu do naprawy jest umową mieszaną, do której stosować należy przepisy umowy o dzieło i umowy przechowania.

W niniejszej sprawie poza sporem było, że powód K. S. (1) zawarł z pozwanym M. S. ustną umowę, której przedmiotem była naprawa samochodu powoda marki M. (...). Przepisy regulujące umowę o dzieło nie wymagają dla jej zawarcia szczególnej formy. W tym zakresie znajdują zastosowanie ogólne zasady dotyczące zawierania umów. Zdaniem Sądu należy podzielić stanowisko, iż do zawarcia umowy o dzieło może dojść także ustnie, a nawet w sposób dorozumiany (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 10 grudnia 2003 roku, I ACa 1144/03, OSA 2005 rok, nr 3, poz. 14).

Do umów zawartych do dnia 24 grudnia 2014 r. na podstawie art. 627¹ k.c. odpowiednie zastosowanie do tzw. konsumenckich umów o dzieło mają przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.), które dotyczą między innymi szczególnego reżimu odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową [art. 4 tej ostatniej ustawy; zob. art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014 r., poz. 827 z późn. zm.)]. W związku z tym do konsumenckiej umowy o dzieło nie znajdują w tym okresie zastosowania art. 637 i 638 k.c. w zw. z art. 556–576 k.c., a także art. 577–581 k.c., dotyczące odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady dzieła oraz z tytułu gwarancji jakości.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 – 3 ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. W przypadku indywidualnego uzgadniania właściwości towaru konsumpcyjnego domniemywa się, że jest on zgodny z umową, jeżeli odpowiada podanemu przez sprzedawcę opisowi lub ma cechy okazanej kupującemu próbki albo wzoru, a także gdy nadaje się do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy, chyba że sprzedawca zgłosił zastrzeżenia co do takiego przeznaczenia towaru. W przypadkach nieobjętych ust. 2 domniemywa się, że towar konsumpcyjny jest zgodny z umową, jeżeli nadaje się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany, oraz gdy jego właściwości odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju. Takie samo domniemanie przyjmuje się, gdy towar odpowiada oczekiwaniom dotyczącym towaru tego rodzaju, opartym na składanych publicznie zapewnieniach sprzedawcy, producenta lub jego przedstawiciela; w szczególności uwzględnia się zapewnienia, wyrażone w oznakowaniu towaru lub reklamie, odnoszące się do właściwości towaru, w tym także terminu, w jakim towar ma je zachować.

Następnie wskazać trzeba, że zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Nieodpłatność

naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

Kupujący traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie zawiadomienia przed jego upływem. Sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem dwóch lat od wydania tego towaru kupującemu; termin ten biegnie na nowo w razie wymiany towaru. Roszczenia kupującego określone w art. 8 przedawniają się z upływem roku od stwierdzenia przez kupującego niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową; przedawnienie nie może się skończyć przed upływem terminu określonego w ust. 1. W takim samym terminie wygasa uprawnienie do odstąpienia od umowy. Zawiadomienie sprzedawcy o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową przerywa bieg przedawnienia. Przedawnienie nie biegnie w czasie wykonywania naprawy lub wymiany oraz prowadzenia przez strony, nie dłużej jednak niż przez trzy miesiące, rokowań w celu ugodowego załatwienia sprawy. Upływ powyższych terminów nie wyłącza wykonania uprawnień wynikających z niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową, jeżeli sprzedawca w chwili zawarcia umowy wiedział o niezgodności i nie zwrócił na to uwagi kupującego.

Wskazane w pozwie oraz w trakcie procesu okoliczności wskazują, że powód pomimo kwestionowania prawidłowości dokonanej przez pozwanego naprawy, nie zgłosił żadnego z żądań przewidzianych przez art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Dodatkowo powód nie wykazał aby przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy.

Przepis art. 638 § 1 k.c. stanowi, iż do odpowiedzialności za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Odpowiedzialność przyjmującego zamówienie jest wyłączona, jeżeli wada dzieła powstała z przyczyny tkwiącej w materiale dostarczonym przez zamawiającego. Z kolei § 2 wskazuje, iż jeżeli zamawiającemu udzielono gwarancji na wykonane dzieło, przepisy o gwarancji przy sprzedaży stosuje się odpowiednio.

Oprócz roszczeń z tytułu rękojmi i gwarancji, obejmujących usunięcie wad fizycznych rzeczy, dostarczenie rzeczy wolnej od wad, i oprócz roszczeń i uprawnień z tytułu rękojmi w postaci obniżenia ceny i odstąpienia od umowy, w przepisach kodeksu cywilnego o rękojmi i gwarancji unormowane są roszczenia o naprawienie szkody poniesionej wskutek istnienia wady (art. 566 § 1 i art. 579 k.c.). Roszczenia o naprawienie szkody ograniczają się do żądania zwrotu kosztów zawarcia umowy, kosztów odebrania, przewozu, przechowania i ubezpieczenia rzeczy oraz zwrotu dokonanych nakładów w takim zakresie, w jakim kupujący nie odniósł korzyści z tych nakładów. W przypadku gdy szkoda jest następstwem okoliczności, za które sprzedawca ponosi odpowiedzialność (art. 566 § 1 k.c.), kupujący poza wymienionymi roszczeniami odszkodowawczymi może dochodzić roszczeń na ogólnych zasadach odpowiedzialności kontraktowej [art. 471 i nast. k.c.; zob. nadto uchwałę Sądu Najwyższego Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 30 grudnia 1988 r., III CZP 48/88, OSNC 1989/3/36, M.P.1989/1/6 – wytyczne w zakresie wykładni prawa i praktyki sądowej w sprawach rękojmi i gwarancji (art. 556-582 k.c.)].

Żądanie, które zostało zgłoszone przez powoda oraz przywołane przez niego okoliczności faktyczne przesądzają, w ocenie Sądu, o takiej właśnie kwalifikacji prawnej zgłaszanego roszczenia.

Jako przedmiot sporu w niniejszej sprawie należy wskazać dwie okoliczności: czy pozwany w sposób należyty wykonał zobowiązanie wynikające z łączącej strony umowy naprawy samochodu należącego do powoda oraz czy skutek ewentualnie nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego, powód poniósł szkodę.

Zgodnie z art. 627 k.c., przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Cechą charakterystyczną tego rodzaju umów jest to, że są to umowy rezultatu, a nie starannego działania. Oznacza to, że o realizacji zobowiązania powstałego z tytułu takiej umowy można mówić dopiero w przypadku, kiedy określony przez strony, pożądaný rezultat zostanie osiągnięty. Dla zrealizowania takiej umowy nie będzie więc wystarczające samo podjęcie działań zmierzających do uzyskania umówionego stanu rzeczy.

Przesłanki odpowiedzialności pozwanego zawarte zostały w art. 471 k.c. i 474 k.c. Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do treści powołanego przepisu dłużnik nie jest zobowiązany do naprawienia szkody, jeżeli wykaże, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem takich okoliczności faktycznych, które w okolicznościach sprawy dają podstawę oceny, że nie ponosi on za nie odpowiedzialności, że przyczyny takiego stanu rzeczy leżą poza jego osobą (wyrok SN z 18 sierpnia 1967 r., LEX nr 13940; wyrok SN z 27 maja 1969 r., LEX nr 16219).

Przewidziana przez art. 471 k.c. odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego. Do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej, konieczne jest stwierdzenie trzech przesłanek: 1) szkoda wierzyciela; 2) niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania; 3) związek przyczynowy między faktem nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą. Jednocześnie wskazać należy, iż ciężar dowodu istnienia powyższych przesłanek, faktu aktualizującego odpowiedzialność z art. 471 k.c., zgodnie z treścią art. 6 k.c. spoczywa na powodzie jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. W wyroku z dnia 19 lutego 2013 r. (I ACa 717/12, LEX nr 1314796) Sąd Apelacyjny w Lublinie wskazał, że „Na gruncie art. 471 k.c. to wierzyciela obciąża dowód niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, istnienia szkody w określonej wysokości oraz normalnego związku przyczynowego między naruszeniem przez dłużnika więzi zobowiązaniowej a szkodą wyrządzoną wierzycielowi. Dopiero wykazanie tych trzech przesłanek aktualizuje potrzebę obrony dłużnika, który może wykazać, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności. Nieudowodnienie przez wierzyciela którejkolwiek z trzech wymienionych wyżej przesłanek skutkować musi oddaleniem powództwa.”

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został przez Sąd ustalony na podstawie dowodów w postaci dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy. Nadto stan faktyczny został ustalony również na podstawie zeznań świadków oraz zeznań stron niniejszego postępowania. Zeznania tych osób były w zasadzie zbieżne, różniły się tylko w niewielkim zakresie i Sąd nie miał podstaw, aby je kwestionować. Dla rozstrzygnięcia sprawy, jako wymagającej wiadomości specjalnych, konieczne było ponadto skorzystanie z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej.

W związku z powyższym Sąd na wniosek stron postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej – K. S. (3). Wskazać należy, że tylko w ten sposób można było ustalić, czy pozwany w sposób należyty wykonał nałożone na niego zobowiązanie, wynikające z zawartej z powodem umowy. Opinia biegłego z dnia 18 kwietnia 2016 r. pozwoliła, zdaniem Sądu na dokonanie ostatecznych ustaleń w tym zakresie.

W opinii biegłego sądowego wskazano w sposób jasny, iż części wymienione przez pozwanego w dokumencie PZ nr (...) mogły zostać zastosowane w silniku przedmiotowego samochodu. Jednocześnie biegły zaznaczył, iż brak materiału dowodowego (prawidłowego udokumentowania typu i numerów wtryskiwaczy zamontowanych w silniku przed ich demontażem) sprawił, iż nie był w stanie z całą pewnością stwierdzić, czy dostarczone przez K. S. (1) wtryskiwacze były tymi, wymienionymi przez pozwanego w trakcie dokonywanej przez niego naprawy z 2012 r.

Ustalenia i wnioski dokonane przez biegłego, zostały w całej rozciągłości przez niego podtrzymane w ustnych wyjaśnieniach, złożonych na rozprawie wyznaczonej na dzień 13 lipca 2016 r. Zdaniem Sądu biegły w sposób profesjonalny i przekonujący odpowiedział na stawiane mu pytania, w szczególności wskazał, iż części wymienione przez powoda w specyfikacji na fakturze mogły zostać zamontowane w samochodzie należącym do powoda. Na

uwagę zasługuje twierdzenie biegłego, który zaznaczył, iż ze względu na stan samochodu przed naprawą, byłoby mało prawdopodobne, aby pozwany wymienił tylko jeden z czterech wtryskiwacz, gdyż taka naprawa nie przyniosłaby efektu. Prezentowany przez biegłego sposób dojścia do zamieszczonych w opinii ustaleń i wniosków nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu co do zgodności tego procesu z zasadnymi logiki, wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego. Nie budzi też, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości poziom wiedzy biegłego, przedstawione przez niego podstawy teoretyczne opinii, czy sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w opinii wniosków. Opinia uzupełniająca złożona do sprawy przez tegoż biegłego nie zawiera wreszcie braków czy sprzeczności i wyjaśniła istotne okoliczności (w kontekście niemożności wydania opinii zgodnej z oczekiwaniami strony powodowej), z uwagi na brak dostatecznego materiału dowodowego. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, gdyż uznał ten wniosek za bezzasadny, w ocenie Sądu miał on jedynie na względzie przedłużenie niniejszego postępowania.

Pomijając powyższe ustalenia biegłego należy wskazać, iż powód nie sprostował ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu i nie udowodnił w sposób niebudzący wątpliwości, iż pozwany nie wykonał w sposób należyty umowy, co było jedną z przesłanek odpowiedzialności M. S. z tytułu nienależytego wykonania umowy. W ocenie sądu powód nie przedstawił żadnego dowodu, który wskazałby, iż pozwany nie zamontował w jego samochodzie elementów wymienionych w dokumencie (...), a jak wskazał biegły elementy te mogły zostać zamontowane w samochodzie marki M. (...). Także zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków potwierdzały, iż wtryskiwacze wymienione w ww. dokumencie były zamówione właśnie do samochodu powoda.

Konkludując, na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak było podstaw, aby uznać, że pozwany nienależycie wykonał zobowiązanie z łączącej strony umowy. Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo o zapłatę kwoty 3.750 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 03 września 2013 roku do dnia zapłaty, jako nieudowodnione.

Powód przegrał proces. A zatem, zgodnie z art.98 k.p.c., przewidującym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, winien był zwrócić na rzecz pozwanego poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych raz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W toku postępowania wydatki na opinie biegłego zamknęły się kwotą 1.446,83 zł, część z powyższych wydatków w kwocie 1.199,35 zł została pokryta z zaliczek wpłaconych przez powoda, natomiast 247,48 zł tymczasowo ze środków budżetowych Skarbu Państwa. Z uwagi na powyższe, w punkcie III wyroku Sąd nakazał pobrać od powoda K. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Goleniowie kwotę 247,48 zł tytułem nieuiszczonych wydatków na opinie biegłego.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., (...)

(...)